som påføres virksomhederne af uundgåelige økonomiske omstændigheder.

3. En ansøgning om bødenedsættelse kan ikke begrundes med, at betalingen af bøden kan påføre den pågældende virksomhed alvorlige økonomiske vanskeligheder. Produktionskvotasystemet ville nemlig blive bragt i alvorlig fare, hvis hver eneste virksomhed under påberåbelse af nødret som følge af alvorlige økonomiske vanskeligheder kunne unddrage sig begrænsningerne og efter eget skøn overskride de tildelte produktionskvoter. Den kædereaktion, der således ville blive udløst, ville føre til systemets sammenbrud, således at EKSF-traktatens artikel 58 ikke blev gennemført.

I sag 81/83

ACCIAIERIE E FERRIERE BUSSENI SPA, under konkurs, Nave (Brescia, Italien), repræsenteret af selskabets eneste bestyrelsesmedlem Maurizio Busseni, ved advokaterne Fabrizio Massoni, Adriano Barone og Ferdinando Pelizzoni, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat André Elvinger, 15, Côte d'Eich,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Sergio Fabro som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Manfred Beschel, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående annullation af Kommissionens individuelle beslutning af 24. marts 1982 om at pålægge sagsøgeren en bøde,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden K. Bahlmann, dommerne P. Pescatore og O. Due,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Retsforskrifter og faktiske omstændigheder

1. Retsforskrifter

a) Stillet over for en åbenbar kriseperiode på stålmarkedet, jfr. EKSF-traktatens artikel 58, indførte Kommissionen ved beslutning nr. 2794/80 af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1), et kvotasystem for stålproduktionen for virksomhederne i jern- og stålindustrien, som gjaldt for perioden 1. oktober 1980-30. juni 1981. Ifølge beslutningens artikler 2-4 fastsætter Kommissionen for de af systemet omfattede virksomheder og produkter kvartalsmæssige produktionskvoter på grundlag af den enkelte virksomheds referenceproduktion, som justeres ved anvendelse af reduktionssatser. Beslutningens artikel 4, stk. 3, bestemmer:

»Dersom imidlertid den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for produktionskapaciteten for en virksomhed for tidsrummet fra juli 1977 til juni 1980 ligger 10 procentpoint eller mere under den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for samme anlæg i de andre virksomheder i Fællesskabet i 1977, 1978 og 1979, øger Kommissionen referenceproduktionen for den pågældende virksomhed til et niveau, der svarer til en udnyttelsesgrad på 5 procentpoint under den nævnte gennemsnitlige udnyttelsesgrad for de andre virksomheder,

— dersom virksomheden fra juli 1977 til juni 1980 deltog i de leveringsprogrammer, som var udarbejdet af Kommissionen, og

— dersom fastsættelsen af programmet for denne virksomhed var baseret på året 1974, og

— dersom virksomhedens anlæg dette sidste år ikke eller kun delvis var taget i drift.«

Ifølge artiklens stk. 5 forhøjer Kommissionen, for at tage hensyn til omstruktureringen, referenceproduktionen, så der nås et samlet tal svarende til produktionen i det samme kvartal af 1974,

»— dersom den samlede produktion af de fire produktgrupper i en virksomhed i en referenceperiode ligger under produktionen i samme kvartal af 1974, og

— dersom virksomheden for det regnskabsår, som afsluttes i 1979, har haft et overskud, som er opført i årsberetningen eller anmeldt til de nationale offentlige myndigheder, hos hvem virksomhedens årsregnskaber deponeres.«

b) Da den europæiske jern- og stålindustri omkring midten af 1981 fortsat

befandt sig i en åbenbar kriseperiode, indførte Kommissionen ved beslutning nr. 1831/81 af 24. juni 1981 (EFT L 180, s. 1), senere ændret ved beslutning nr. 1832/81 af 3. juli 1981 (EFT L 184, s. 1), beslutning nr. 2804/81 af 23. september 1981 (EFT L 278, s. 1) og beslutning nr. 533/82 af 3. marts 1982 (EFT L 65, s. 6), et nyt produktionskvotasystem for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien, som ligeledes havde hjemmel i EKSF-traktatens artikel 47 og artikel 58, og som gjaldt for perioden fra 1. juli 1981 til 30. juni 1982.

I henhold til artikel 5 i beslutning nr. 1831/81 fastlægger Kommissionen hvert kvartal for hver virksomhed produktionskvoterne samt den del af kvoterne, som kan leveres til det fælles marked, på grundlag af den pågældende virksomheds referenceproduktion og referencemængde, der justeres på grundlag af visse reduktionssatser.

Artikel 6 i beslutning nr. 1831/81, som ændret ved artikel 1, stk. 4, i beslutning nr. 1832/81, bestemmer:

»Med forbehold af bestemmelserne i artikel 7, stk. 2, beregnes referenceproduktionen for produkterne i gruppe Ia, Ib, Ic og Id for virksomheder, som fremstiller coils og valsede bånd på specialvalseværker, på basis af referenceproduktionen for gruppe I som fastlagt i artikel 1 for alle stålkvaliteter og alle sorteringer, bortset fra produkter i denne gruppe, som er bestemt til fremstilling af undtagne produkter som nævnt i artikel 4, stk. 2, første og andet led.«

Artikel 14 i beslutning nr. 1831/81, som ligeledes er ændret ved artikel 1, stk. 8, i beslutning nr. 1832/81, bestemmer:

»Dersom kvotasystemet på grund af størrelsen af de for et kvartal pålagte reduktionssatser skaber udsædvanlige vanskeligheder for en virksomhed, foretager Kommissionen en rimelig tilpasning af referenceproduktionerne for de berørte grupper, dersom virksomheden har anmodet herom i løbet af den første måned i det berørte kvartal i følgende tilfælde:

— den samlede referenceproduktion for gruppe Ia til Id er på under 1 mio tons/år, og at der på mindst 75 % af produktionen anvendes en reduktionssats på over 20 %, eller

— den samlede referenceproduktion for gruppe V og VI er på under 60 000 tons, og reduktionssatsen overstiger 20 %.«

2. Faktiske omstændigheder

Ved skrivelser af 16. marts 1982 og 22. juni 1982, fremsendt i henhold til EKSF-traktatens artikel 36, gjorde Kommissionen Busseni opmærksom på, at virksomheden havde overskredet produktionskvotaen for produktgrupperne V og VI for tredje kvartal 1981 med 3 125 tons og for fjerde kvartal med 6 079 tons samt den del af kvotaen, som for fjerde kvartal 1981 kunne leveres til det fælles marked, med 6 565 tons. I besvarelse af disse skrivelser henviste Busseni ved telex af 13. maj 1982 og skrivelse af 29. juni 1982 til de erklæringer, som virksomhedens repræsentanter havde fremsat under en tidligere høring vedrørende en anden kvotaoverskridelse, uden at virksomheden anmodede om en ny høring. Busseni nægtede ikke at have over-

skredet kvoterne, men begrundede dette med de store finansielle og sociale forpligtelser, som påhvilede virksomheden. Da Kommissionen fandt, at Busseni's argumenter var utilstrækkelige, pålagde den ved beslutning af 24. marts 1983 virksomheden en bøde på 958 084 ECU, svarende til 1 280 536 751 lire.

I mellemtiden havde Busseni modtaget støtte fra Cassa Integrazione Guadagni, jfr. italiensk lov nr. 675 af 12. august 1977, ligesom virksomheden havde opnået en frivillig akkord (»concordato stragiudiziale«). Ved kendelse afsagt den 23. april 1982 af Tribunale di Brescia blev virksomheden sat under tilsyn (»amministrazione controllata«) [1].

II — Skriftveksling og parternes påstande

Busseni har i medfør af EKSF-traktatens artikel 36 anlagt denne sag, som er registreret på Domstolens justitskontor den 9. maj 1983.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Domstolen har imidlertid anmodet sagsøgeren om skriftligt at besvare det nedenfor anførte spørgsmål inden den 19. marts 1984.

Ved kendelse af 29. februar 1984 har Domstolen henvist sagen til anden afdeling.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

»— Inden sagen realitetsbehandles, og inden der træffes en endelig afgørelse, statueres, at sagen har opsættende virkning, for så vidt angår fuldbyrdelsen af den anfægtede kommissionsbeslutning. Kommissionens beslutning nr. C(83) 376/9 af 24. marts 1983 annulleres.

— Subsidiært, de ved beslutningen pålagte bøder nedsættes.

— Mere subsidiært, betaling af de pålagte bøder udsættes.«

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

»a) *Vedrørende formaliteten*

— Påstanden om, at sagen har opsættende virkning, afvises.

b) *Vedrørende realiteten*

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.«

III — Parternes anbringender og argumenter

Sagsøgeren har i sit første anbringende anført, at det reelt var umuligt for virksomheden at overholde de af Kommissionen for tredje og fjerde kvartal 1981 fastsatte kvoter. En yderligere produktionsnedgang ville have hindret virksomheden i at overholde de normale frister i forbindelse med driften samt opfylde forpligtelserne i forbindelse med den frivillige akkord, som blev indgået i 1978, og de sociale udgifter. Virksomheden befandt sig nemlig i en yderst alvorlig krisesituation, som i 1977 gav sig udslag i en betydelig gæld på ca. 19 milliarder lire, i en anmodning om massiv støtte fra Cassa Integrazione Guadagni og i en betydelig personalenedskæring — hvilket i 1978 førte til, at virksomheden opnåede den nævnte frivillige akkord — samt endelig i, at virk-

1 — O. a.: Form for konkursbehandling med adgang til tvangsakkord.

somheden ifølge kendelse afsagt af Tribunale di Brescia blev sat under retligt tilsyn. I løbet af denne periode nedsatte Busseni sin stålproduktion fra 121 804 tons i 1976 til 74 446 tons i 1981, hvilket udgjorde en særdeles kraftig nedgang i den producerede stålmængde, som i øvrigt fremgår af det formindskede energiforbrug.

I sit andet anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at virksomheden stod over for usædvanlige vanskeligheder, og at Kommissionen derfor hurtigst muligt burde have undersøgt virksomhedens situation, jfr. artikel 14 i beslutning nr. 1832/81, med henblik på at tilpasse referenceproduktionerne. Da der ikke fandt en sådan tilpasning sted, gjorde virksomheden sig ikke skyldig i nogen fejl ved at overskride kvoterne, da den var ude af stand til at overholde dem uden at påføre den økonomiske og finansielle situation uoprettelig skade. Det var således »absolut umuligt at handle anderledes«.

Sagsøgeren har i sit tredje anbringende anført, at bøden er urimelig og ligeledes burde annulleres, fordi Kommissionen ikke i sagsøgerens tilfælde har anvendt artikel 4, stk. 5, i beslutning nr. 2794/80, som er gentaget i artikel 6 i beslutning nr. 1831/81, som ændret ved beslutning nr. 1832/81.

Kommissionen var forpligtet til at anvende denne bestemmelse ved at forhøje referenceproduktionen, så der nås et samlet tal svarende til produktionen i det tilsvarende kvartal af 1974. I dette år androg produktionen, som danner grundlag for beregningen af EKSF-afgifterne, ca. 180 000 tons, mens gennemsnittet for de tre referenceår lå under 120 000 tons. Følgelig burde Kommissionen have fastsat referenceproduktionen som et gennemsnit af produktionen i 1977, 1978 og 1979.

Endelig har sagsøgeren anført, at fuldbyrdelsen af bødebeslutningen vil skabe betydelige vanskeligheder for virksomheden, således at den ikke vil kunne opnå en rimelig tvangsakkord.

Kommissionen har i svarskriftet for det første gjort indsigelse mod, at påstanden — hvorefter Domstolen inden sagen realitetsbehandles, statuerer, at den har opsættende virkning mht. den anfægtede beslutning — admitteres. Ifølge Kommissionen burde begæringen i medfør af procesreglementets artikel 83, stk. 3, fremsættes i et særskilt dokument og opfylde betingelserne i artiklerne 37 og 38, og således ikke indgå som en påstand i stævningen vedrørende selve realiteten.

For så vidt angår anbringendet om, at Kommissionen ikke anvendte artikel 14 i beslutning nr. 1832/81, har den gjort gældende, at artiklen ikke blev anvendt på det foreliggende tilfælde, fordi Busseni's produktion i gruppe V og VI androg 74 000 tons, mens der ifølge den af sagsøgeren påberåbte artikel kræves en referenceproduktion på under 60 000 tons pr. år for den pågældende virksomhed. Yderligere indeholdt sagsøgerens meddelelser i april og maj 1981 ingen reference til artikel 14, og først ved telex af 9. december 1981 efterfulgt af en skrivelse af 17. december 1981 — altså for sent — henviste sagsøgeren til denne bestemmelse.

Med hensyn til sagsøgerens tredje anbringende, har Kommissionen først anført, at artikel 6 i beslutning nr. 1832/81 ikke har samme indhold som artikel 4, stk. 5, i beslutning nr. 2794/80.

Yderligere opfyldte sagsøgeren ikke de fastsatte kriterier, nemlig at virksomheden for det regnskabsår, som afsluttedes i 1979, skulle have haft et overskud, som var opført i årsberetningen. Sagsøgeren fremlagde imidlertid kun en opgørelse over sin indkomst i 1979. Opgørelsen har intet at gøre med årsberetningen (virksomhedens status), som udgør den eneste mulighed for at afgøre, om en virksomhed rent faktisk har haft overskud. På trods af indkomstopgørelsen kan virksomhedens status således udvise et underskud. Dette gælder netop for Busseni, hvis status for 1979 udviste et tab i løbet af regnskabsåret på 11 837 406 lire. Yderligere indgav sagsøgeren først den 2. februar 1983, da beslutning nr. 2794/80 ikke længere var i kraft, en anmodning om anvendelse af den ovennævnte bestemmelse, ligesom sagsøgeren undlod at besvare Kommissionens anmodning af 18. februar 1982 om at få tilsendt statusopgørelsen for 1979. Herefter har Kommissionen konkluderet, at anbringendet ikke kan lægges til grund.

For så vidt angår anbringendet om, at bøden er urimelig, ikke alene rent principielt, men ligeledes størrelsesmæssigt, har Kommissionen anført, at der af de ovenfor anførte grunde heller ikke bør gives sagsøgeren medhold i dette anbringende. Endelig har den anført, at den altid har forlænget betalingsfristen for virksomheder, som kan godtgøre, at de er i økonomiske vanskeligheder.

Sagsøgeren har i replikken gentaget, at virksomheden i 1974 producerede omkring 180 000 tons og i 1976 over 120 000 tons, og at produktionen på grund af den krise, virksomheden befandt sig i, yderligere faldt kraftigt til 42 256 tons for derefter at stige til 59 400 tons i 1978 og 76 066 i 1979. I betragtning af disse tal havde sagsøgeren krav på, at der blev lagt andre referenceproduktioner til grund, jfr. artikel 4, stk. 3 og 5, i beslutning nr. 2794/80. Hvis de af Kommissionen fastsatte referenceproduktioner må anses for korrekte, vil det derimod være nødvendigt at indstille driften med den begrundelse, at anlæggets udnyttelsesgrad ville blive 20-25 %, hvilket er betydeligt mindre end den gennemsnitlige procentsats, og virksomheden vil ikke kunne drives på rentabelt grundlag.

Med hensyn til spørgsmålet, om virksomheden havde overskud i 1979, har sagsøgeren anført, at statusopgørelsen ganske vist udviste et tab på 11 837 406 lire, men at der ligeledes var opført et overskud på 414 460 000 lire, hvoraf virksomheden betalte lokal indkomstskat (imposta locale sui redditi — ILOR). I henhold til selskabsskatteloven var der på passivsiden i statusopgørelsen for regnskabsåret 1979 opført et beløb på 62 169 000 lire, som udgjorde indbetalt ILOR for 1979, skønt beløbet for dette regnskabsår først blev indbetalt efter den 31. december 1979. Af den indkomst på 414 460 000 lire, hvoraf der blev opkrævet ILOR for 1979, blev der anvendt 364 128 496 lire til dækning af tidligere underskud, således at regnskabsåret udviste et disponibelt overskud på 50 331 504 lire. Det kan således ikke hævdes, at virksomheden gav underskud i regnskabsåret 1979.

I duplikken har *Kommissionen* heroverfor anført, at sagsøgeren ikke ved sit søgsmål kan kræve, at artikel 4, stk. 3 og 5, i beslutning nr. 2794/80 eventuelt bringes i anvendelse, da virksomheden ikke anmodede herom, da beslutningen var i kraft. For det første er sagsøgerens

oplysninger om produktionen i 1974 og 1976 i strid med virksomhedens oplysninger til afdelingen for EKSF-afgifter, hvorefter der i 1974 blev produceret 89 200 tons rundstål og i 1976 94 146 tons hvortil kommer produktionen af råstål, som ikke er omfattet af den foreliggende sag.

For så vidt angår anvendelsen af artikel 4, stk. 3, i beslutning nr. 2794/80, gav sagsøgeren for det andet ingen oplysning om sin produktionskapacitet for perioden 1977-1980. Det var derfor umuligt at fastslå, om udnyttelsesgraden for virksomheden var 10 procentpoint lavere end den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for samme anlæg i de andre virksomheder i Fællesskabet. Yderligere opfylder Busseni ingen af betingelserne efter stk. 3.

For det tredje har Kommissionen fremhævet, at statusopgørelsen for 1979 udviser et tab på mere end 11 millioner lire. Yderligere blev statusopgørelsen indsendt til Kommissionen den 12. april 1983, altså på et tidspunkt da der allerede var truffet afgørelse om bøden.

Hvis sagsøgeren fandt, at tildelingen af kvoter var urimelig, burde virksomheden yderligere have indbragt spørgsmålet for Domstolen, og da dette ikke skete rettidigt, kan virksomheden ikke længere gøre sin søgsmålsret gældende.

IV — Svar på de af Domstolen stillede spørgsmål

Domstolen har anmodet sagsøgeren om at give supplerende oplysninger om den form, hvorunder virksomheden havde anmodet Kommissionen om at anvende artikel 14 i Kommissionens beslutning nr. 1832/81, men sagsøgeren har ikke taget stilling til dette spørgsmål.

V — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 5. april 1984 har sagsøgeren, ved advokat F. Massoni, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved S. Fabro som befuldmægtiget, afgivet mundtlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 30. maj 1984.

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 9. maj 1983, har Acciaierie e Ferriere Busseni SpA (herefter benævnt sagsøgeren), Nave (Italien) i medfør af EKSF-traktatens artikel 36, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens individuelle beslutning C(83) 376/9 af 24. marts 1983, hvorved sagsøgeren pålagdes en bøde i medfør af EKSF-traktatens artikel 58 samt artikel 12 i Kommissionens generelle beslutning nr. 1831/81/EKSF af 24. juni 1981 om indførelse af et nyt system for

produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 180, s. 1), ændret ved blandt andet beslutning nr. 1832/81 af 3. juli 1981 (EFT L 184, s. 1).

2 Kommissionen fastslog i den anfægtede beslutning, at sagsøgeren for tredje kvartal 1981 havde overskredet sin produktionskvota på 12 975 tons for produkter under gruppe V og VI med 3 125 tons, og at virksomheden for fjerde kvartal 1981 havde overskredet sin produktionskvota for produkter under gruppe V og VI på 14 087 tons med 6 079 tons samt den del af kvotaen, som kunne leveres til det fælles marked, nemlig 12 914 tons med 6 565 tons; sagsøgeren havde derfor ifølge Kommissionen overtrådt bestemmelserne i ovennævnte beslutning nr. 1831/81.

3 Efter at have fastslået, at overskridelserne udgjorde mere end 10 % af produktionskvoterne og af den del af kvotaen, som kunne leveres til det fælles marked, og at sagsøgeren i tredje kvartal 1981 allerede havde overskredet sin produktionskvota for produkter i gruppe V og VI, pålagde Kommissionen i medfør af artikel 12, stk. 2, i førnævnte beslutning nr. 1831/81 virksomheden en bøde forhøjet med 10 % i forhold til den normale sats, dvs. 82,5 ECU pr. ton, for overskridelsen i tredje kvartal 1981, samt en bøde forhøjet med to gange 10 % i forhold til den normale sats, dvs. 90 ECU pr. ton, for overskridelserne i fjerde kvartal 1981. Bøden androg således i alt 958 084 ECU, svarende til 1 280 536 751 lire, som skulle betales inden for en frist af to måneder efter meddelelsen af den anfægtede beslutning.

4 De nævnte kvoter var blevet tildelt sagsøgeren ved Kommissionens individuelle beslutning af 6. august 1981, for så vidt angår tredje kvartal 1981, og ved Kommissionens beslutning af 26. oktober 1981, for så vidt angår fjerde kvartal 1981, jfr. EKSF-traktatens artikel 58 og ovennævnte beslutning nr. 1831/81; sagsøgeren modtog ved skrivelser af de anførte datoer meddelelse om kvoterne og referenceproduktionerne.

5 Det er ubestridt, at sagsøgeren ikke inden for den i EKSF-traktatens artikel 33 fastsatte frist, har anlagt sag ved Domstolen med påstand om annullation af de individuelle beslutninger.

6 I denne sag har sagsøgeren dels ikke bestridt rigtigheden af de af Kommissionen påståede overskridelser, dels nedlagt påstand om, at den anfægtede

beslutning annulleres, subsidiært, nedsættes, og, mere subsidiært, at fristen for betalingen af bøden forlænges. Til støtte for sine påstande har sagsøgeren fremsat tre anbringender, som støttes dels på usædvanlige vanskeligheder, jfr. artikel 14 i beslutning nr. 1831/81, dels på Kommissionens overtrædelse af artikel 4 i beslutning nr. 2794/80 og endelig på nødret.

Påstanden om annullation af den anfægtede beslutning om bødepålæg

7 Sagsøgeren har i sit første anbringende anført, at det reelt var umuligt for virksomheden at overholde de af Kommissionen fastsatte kvoter. Virksomheden havde nemlig haft usædvanlige økonomiske og finansielle vanskeligheder, som burde have tilskyndet Kommissionen til at tilpasse virksomhedens referenceproduktioner, jfr. artikel 14 i beslutning nr. 1831/81, som affattet ved artikel 1, stk. 8, i ovennævnte beslutning nr. 1832/81.

8 Til støtte for dette anbringende har sagsøgeren anført, at virksomheden befandt sig i en yderst alvorlig krisesituation, som i 1977 gav sig udslag i en betydelig gæld på cirka 19 milliarder lire, i en personalenedskæring fra 269 til 150 ansatte og i en anmodning om betydelig støtte fra Cassa Integrazione Guadagni, hvilket i 1978 førte til, at virksomheden opnåede en frivillig akkord, og at den i 1982 ifølge kendelse afsagt af Tribunale di Brescia blev sat under retligt tilsyn. I løbet af denne periode nedsatte virksomheden sin stålproduktionen kraftigt fra 121 804 tons i 1976 til 74 446 tons i 1981 (faktureret tonnage).

9 Sagsøgeren har yderligere i sit andet anbringende anført, at Kommissionen ved at pålægge en bøde tilsidesatte artikel 4 i Kommissionens beslutning nr. 2794/80 af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1), som hævdes at være gentaget i artikel 6 i beslutning nr. 1832/81, idet Kommissionen undlod at forhøje sagsøgerens referenceproduktion i medfør af den nævnte artikel 4's stk. 3 og 5 »til et niveau, der svarer til en udnyttelsesgrad på 5 procentpoint under [den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for samme anlæg i de andre virksomheder i Fællesskabet i 1977, 1978 og 1979]«, »så der nås et samlet tal svarende til produktionen i det tilsvarende kvartal af 1974«.

10 Til støtte for dette anbringende har sagsøgeren anført, at virksomhedens produktion i 1974, som blev lagt til grund for EKSF-afgiften, androg cirka 180 000 tons, mens gennemsnittet for de tre referenceår 1977-1979 lå under 120 000 tons. Udnyttelsesgraden for virksomhedens anlæg var på 20-25 % og altså betydeligt lavere end det almindelige gennemsnit. Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at virksomheden i regnskabsåret, som blev afsluttet i 1979, havde angivet et overskud på 414 460 000 lire, hvoraf den havde betalt lokal indkomstskat (imposta locale sui redditi — ILOR), skønt virksomheden ifølge statusopgørelsen havde haft et tab på 11 837 406 lire.

11 For så vidt angår disse to anbringender, bemærkes, at de i virkeligheden ikke vedrører lovligheden af den anfægtede beslutning om at pålægge sagsøgeren en bøde, men derimod dels andre individuelle kommissionsbeslutninger, hvorefter sagsøgeren tildeltes produktionskvoter, dels det forhold, at Kommissionen undlod at træffe en individuel beslutning om tilpasning af sagsøgerens produktionskvoter eller forhøjelse af referenceproduktionen.

12 Det bemærkes i denne forbindelse, at ifølge Domstolens faste praksis kan en sagsøger ikke under et annullationssøgsmål anlagt i medfør af EKSF-traktatens artikel 33 til prøvelse af en individuel beslutning påberåbe sig ulovligheden af en anden individuel beslutning, som er rettet til ham, og som er blevet endelig.

13 En sagsøger kan heller ikke herved gøre gældende, at Kommissionen ikke har overholdt pligten til at vedtage en individuel beslutning, da han ikke efter at have indbragt sagen for Kommissionen, jfr. EKSF-traktatens artikel 35, har anlagt sag ved Domstolen til prøvelse af en eventuel beslutning om afslag.

14 Det bemærkes, at Kommissionens individuelle beslutninger af 6. august og 26. oktober 1981 om tildeling af produktionskvoter til sagsøgeren er blevet endelige, da sagsøgeren ikke rettidigt i henhold til EKSF-traktatens artikel 33 eller artikel 35 har indbragt sagen for Domstolen.

15 Selv om sagsøgeren har tilstillet Kommissionen en række oplysninger om sin økonomiske situation, og selv om meddelelserne kunne betragtes som ansøgninger i henhold til artikel 14 i beslutning nr. 1831/81, artikel 4 i beslutning

nr. 2794/80 og EKSF-traktatens artikel 35, stk. 1, finder Domstolen det nemlig ufornødent at gå nærmere ind på disse meddelelser, da sagsøgeren under alle omstændigheder ikke inden for den i EKSF-traktatens artikel 35, stk. 3, fastsatte frist på en måned har indbragt Kommissionens stiltiende afslag på ansøgningerne for Domstolen.

16 Herefter kan sagsøgeren ikke under denne sag med føje påberåbe sig ulovligheden af de individuelle beslutninger om fastsættelse af virksomhedens kvoter eller kvotadele for tredje og fjerde kvartal 1981, hvorfor sagsøgerens anbringender til støtte herfor ikke kan lægges til grund.

17 Sagsøgerens tredje anbringende kan forstås således, at virksomheden var tvunget til at overskride de tildelte kvoter for at opretholde en minimumsproduktion på virksomheden med det formål at beskytte det væsentlige retlige gode, som selve virksomhedens eksistens repræsenterer, og at sagsøgeren følgelig handlede i en nødretssituation.

18 Til dette anbringende bemærkes, at ifølge Domstolens faste praksis kan nødretsprincippet ikke gøres gældende på det særlige område, som omfattes af kvotasystemet efter EKSF-traktatens artikel 58, som støttes på solidaritet mellem samtlige Fællesskabets jern- og stålvirksomheder over for en åbenbar kriseperiode i stålsektoren, og som skal sikre en retfærdig fordeling af de ulemper, som påføres virksomhederne af uundgåelige økonomiske omstændigheder (jfr. navnlig dom af 16. 11. 1983, Thyssen, 188/82, endnu utrykt, og dom af 14. 12. 1983, Klöckner, sag 263/83, Sml. 1983, s. 4143).

19 Da dette anbringende heller ikke kan lægges til grund, kan der ikke gives sagsøgeren medhold i påstanden om annullation af den anfægtede beslutning.

Nedsættelse af den pålagte bøde

20 Det fremgår af sagen, at det tredje anbringende, som er behandlet ovenfor, kan betragtes som fremsat ikke blot til støtte for påstanden om annullation af

den anfægtede beslutning, men ligeledes til støtte for påstanden om nedsættelse af bøden.

21 Domstolen finder imidlertid, at selv om sagsøgeren har hævdet, at betaling af den pålagte bøde ville påføre virksomheden betydelige økonomiske vanskeligheder og hindre den i at opnå en tilfredsstillende tvangsakkord, kan dette forhold ikke føre til en nedsættelse af bøden.

22 Som fastslået i Domstolens faste praksis (dom af 11. 5. 1983, Klöckner, 303 og 312/81, dom af 30. 11. 1983, Ferriere San Carlo, 235/82, og dom af 1. 3. 1984, Metalgoi, 10/83, Sml. 1984, s. 1271), kan en ansøgning om bødenedsættelse ikke begrundes med, at betalingen af bøden kan påføre den pågældende virksomhed alvorlige økonomiske vanskeligheder. I denne forbindelse fastslog Domstolen, at produktionskvotasystemet ville blive bragt i alvorlig fare, hvis hver eneste virksomhed under påberåbelse af nødret som følge af alvorlige økonomiske vanskeligheder kunne unddrage sig begrænsningerne og efter eget skøn overskride de tildelte produktionskvoter. Den kædereaktion, der således ville blive udløst, ville føre til systemets sammenbrud, således at EKSF-traktatens artikel 58 ikke blev gennemført.

23 Det fremgår yderligere af ovennævnte retspraksis, at der ikke ifølge traktatens artikel 58 påhviler Kommissionen en forpligtelse hverken til at sikre en bestemt virksomhed — til skade for de andre virksomheder i Fællesskabet — en minimumsproduktion, som virksomheden skønner passende ud fra dens egne kriterier for rentabilitet og udvikling, eller til at sikre virksomhedens fortsatte eksistens.

24 Herefter kan påstanden om nedsættelse af den pålagte bøde ikke tages til følge.

Påstanden om forlængelse af fristen for bødernes betaling

25 En sådan påstand, der i virkeligheden skal udvirke, at Domstolen retter påbud til Kommissionen, som har eneret til at yde de virksomheder, der pålægges bøder, særlige betalingsvilkår, kan klart ikke tages til følge.

Sagens omkostninger

26 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. Sagsøgte frifindes.

2. Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Bahlmann Pescatore Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. juli 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

K. Bahlmann
Formand for anden afdeling